

dit een impact heeft op de wereldwijde economische groei. Helaas kwantificeert het bedrijf de impact van de scenario's niet, maar het spreekt wel de verwachting uit dat de inkoopkosten tegen 2030 merkbaar zullen stijgen onder beide scenario's. Het is belangrijk op te merken dat Unilever verwacht dat haar businessmodel zelf niet wezenlijk aangetast zal worden.

Naast een analyse voor het bedrijf als geheel, analyseert Unilever ook de impact op de beschikbaarheid en prijs van een belangrijke grondstof voor haar producten, soja. Het bedrijf verwacht dat door de klimaatverandering de opbrengst per hectare zal toenemen, wat hoogstwaarschijnlijk gepaard gaat met een lagere prijs voor deze grondstof. Voor aankomende jaren zal dit ook worden gedaan voor thee en palmolie.

Bij Unilever dient te worden opgemerkt dat de marges nog relatief hoog zijn, en de totale uitstoot van koolstof per product relatief meevalt. Voor bedrijven met lagere marges of een (veel) grotere afhankelijkheid van producten met koolstof zullen de repercussies dus waarschijnlijk veel sterker merkbaar zijn.

Het is daarom opvallend dat een reus als Shell, die nog vrijwel geheel afhankelijk is van de verkoop van fossiele brandstoffen, niet zo'n scenarioanalyse heeft. Het is immers niet de vraag of Shell in zijn huidige vorm gevolgen van klimaatverandering zal ondervinden, maar hoe groot deze financiële repercussies zijn.

Dit voorjaar zullen ondernemingen weer hun jaarverslagen publiceren. Dan zal ook duidelijk moeten worden of bedrijven verdere voortgang boeken in het onderzoeken van de gevolgen van klimaatverandering en de rapportage daarover. De tijd dringt, want hoe langer gewacht wordt hoe pijnlijker de gevolgen kunnen zijn. En bovendien is het geduld van mannen als Chris Hohn niet eindig.

**VOOR
BEDRIJVEN MET
LAGE MARGES
OF EEN GROTE
AFHANKELIJKHEID VAN
PRODUCTEN
MET KOOLSTOF
ZULLEN DE
REPERCUSSIES
HET STERKST
ZIJN**

– Column –

De reinigende werking van recessies

Wat is dat toch tegenwoordig... Iedereen wil van alles zonder er moeite voor te willen doen.

Altijd plezier, nooit afzien. Geld zonder werken, diploma zonder studie, spiergroei zonder spierpijn. En alles snel een beetje.

Jawel, uw columnist is een ouderwetse man die hoofdschuddend de huidige tijd spiegelt aan die van de voorgaande eeuw(en). Zelfs een angstscenario waarbij de westerse samenleving vervalt door decadentie en luiheid doemt voor hem op.

Natuurlijk is bovenstaande overdreven. Er zijn gelukkig nog veel burgers en moedige ondernemers die zich inzetten om er wat van te maken.

Helaas willen overheden en centrale banken het volk in een eeuwigdurend feestje houden, waarbij iedere vorm van tegenslag of pijn beslist moet worden voorkomen; ongeacht de kosten. Zij doen verwoede en onorthodoxe pogingen om recessies te voorkomen. Op zich begrijpelijk, want recessies doen pijn, niet alleen waar het de koopkracht van burgers of winstgevendheid van ondernemingen betreft, maar vooral door toenemende werkloosheid en sociale onrust. Politici worden vervolgens keihard afgerekend op de misère.

Toch zijn recessies noodzakelijke periodes om excessen weg te werken; ze vervullen daarmee een reinigende rol in ons kapitalistisch systeem. Recessies zuigen kapitaal en mensen weg uit niet-rendabele activiteiten,

om vervolgens efficiënter te worden gealloceerd naar economisch zinvolle gebieden. Het marktmechanisme kalibreert de prijzen van goederen en inzet van arbeidskrachten.

In de vorige eeuw bestreden centrale bankiers inflatie, nu proberen ze die juist te stimuleren als proxy voor economische groei en om recessies te voorkomen. Bovendien roept de Europese Centrale Bank prudente landen op meer uit te geven, wederom om de economie op gang te houden en een neergang te vermijden. De tijden dat centrale bankiers overheden waarschuwden om niet meer uit te geven dan er via belastingen binnenkomt, zijn vervlogen.

Burgers, bedrijven en beleggers feesten allemaal: obligaties, aandelen en vastgoed staan op recordhoogtes. Milde centrale bankiers en gulle overheden kunnen ongetwijfeld recessies uitstellen, maar ze vergroten daarmee het risico op een extra hevige volgende recessie. Hopelijk resulteert het uitstel niet in een executie.

ERROL KEYNER
is adjunct-directeur van de VEB